

Què ha passat aquí?

written by Joan Fonollosa | 14 de maig de 2018

La política catalana va a una velocitat de vertigen. Fa pocs dies, aquí mateix es publicava el meu article "Qui té por de les eleccions?" on conclouïa que no era improbable que, per una confluència d'interessos diversos, n'hi acabessin havent.

Però en els quatre dies que han passat des que vaig escriure l'article anterior fins al moment que escric aquest (dia 11), ja ha quedat en fora de joc. Espero que ara no em torni a passar el mateix.

En aquests dies han passat dues coses molt importants: el govern Rajoy –com era previsible– ha enviat al TC (i per tant ha quedat suspesa) la llei del Parlament que hauria permès una investidura a distància, però NO ho ha fet amb la delegació de vot del president Puigdemont i del conseller Comín (amb gran cabreig de Ciutadans, per cert). D'altra banda, el president Puigdemont ha designat Quim Torra com a candidat a la Presidència de la Generalitat, un candidat "net" segons la terminologia unionista i a qui per tant no es pot bloquejar des de Madrid (per ara, ja veurem què dura).

Amb aquesta situació, són faves comptades: l'abstenció de la CUP farà que la primera votació sigui insuficient (66 Sí, 65 No, 4 abstencions) però la segona, amb el mateix resultat, sí permetrà la investidura del 131è president. Com a molt, la CUP pot fer un cop de cap i votar sí, però en qualsevol cas a mitjans de la setmana que ve tindrem president i Govern (en Tardà fins i tot ja ha avançat un parell de noms) i s'obrirà una nova situació.

Què ha passat aquí? Com és que les coses han canviat tan de sobte? Per què el govern Rajoy s'ha "oblidat" d'impugnar el vot delegat de dos "pròfugs de la justícia", segons ells, i de sobte Puigdemont ha decidit plegar veles?

Dues dades que ens poden ajudar a entendre-ho. Primera: Rajoy va dir en el seu moment que el 155 aniria per llarg, que les eleccions serien cap al juny i, en canvi, a l'hora de la veritat les va convocar el primer dia possible. Segona: si el Parlament investeix un nou president de la Generalitat, Puigdemont deixa de ser-ho a tots els efectes i per tant ja no és un interlocutor vàlid en l'àmbit internacional. Fixem-nos com en un cas i l'altre han fet coses que van en contra dels seus interessos, polítics i fins i tot personals. I això no ho fa ningú si no s'hi ha vist obligat. O és que hi ha alguna cosa que no ens han dit.

Ara fem anar una mica la imaginació per crear un "relat", com se'n diu ara. El protagonista d'aquest relat és una persona o persones indeterminades (diguem-ne M, cadascú li pot posar el nom que vulgui) amb molt de poder, capaç d'obligar a uns i altres a fer el que ell cregui convenient. M, com tothom, actua segons el seu propi interès i en realitat tant li fa si Catalunya és independent o no, mentre això no el perjudiqui (ni el beneficiï).

La solució més senzilla per a M era mantenir l'*statu quo* i per això, durant molt de temps, ha confiat que Rajoy seria capaç d'aturar el moviment independentista d'una manera o altra, malgrat que la seva manera de fer no li semblava la més adequada. Però quan Rajoy va fer el que va fer l'1-0, M es va començar a preocupar seriosament, perquè allò posava en dificultats Europa i per tant els interessos de M. Per això, va dir a Puigdemont que deixés la República en suspens, i quan Rajoy va aplicar el 155 li va dir que res d'allargar les coses: eleccions immediates per saber la força de cadascú (amb exiliats i empresonats a les llistes), govern a Catalunya i a negociar s'ha dit.

Però Rajoy i Espanya són com són, i entre unes coses i altres ha anat passant el temps i el problema, lluny de resoldre's, es va enverinant cada cop més. Les eleccions donen una majoria clara, però l'aritmètica parlamentària és tan diabòlica que si

els exiliats no poden votar, la majoria no pot fer valer els seus vots per investir el seu candidat: fins a tres candidats de la majoria són bloquejats. Mentrestant, el jutge Llarena (que ara M ja sap que és un agent de Rajoy) fa el ridícul amb unes ordres de detenció que tribunals de quatre països han rebutjat (per dir-ho educadament). I els exiliats catalans tocant els nassos a aquests quatre països (i algun més per on es passegen) i les opinions públiques comencen a preguntar-se què està passant. El problema va pel camí d'enquistar-se i els amics de M comencen a preocupar-se pels seus bons negocis a Catalunya.

Davant la situació, M actua. Li diu a Puigdemont que continuarà essent un interlocutor encara que faci un pas al costat i a Rajoy que deixi que la majoria electa pugui fer valer els seus drets. Amb això es retorna al pla inicial de M: un govern a Catalunya i a negociar s'ha dit.

Tot això, és clar, són cabòries meves. No en tinc cap prova, però sona raonable, i si és més o menys veritat, a partir de la setmana que ve veurem autèntiques meravelles que fa només tres dies ens semblaven impensables.

Ah, i no cal que patiu per l'IBEX 35: M també li pot tocar el crostó, si cal.